

Nr. 157. Folketingets Forhandlinger.

2489

mindre Garant, end det tidligere Princip, der er blevet fulgt for, at den Sag, hvorpaa det kommer an, kan blive roget tilfredsstillende. Naar endda de to Medlemmer som Parterne skulle vælge vare Stemmemedhavende, saaledes at de dog havde nogen Indflydelse paa Bedømmelsen af Sagen, vilde jeg sige, at det hele stillede sig noget anderledes; men da det allerede Fleertal kun har gjort dem til Sagsførere for de to Parter, forekommer det mig at være klart, at Sagen istedetfor at være bleven forbedret, er bragt over til et andet Standpunkt, dog ingenlunde til et Standpunkt, der giver mere Betryggelse end det forhenværende. Jeg kan derfor ikke paa nogen Maade komme til det Resultat, at det her af Udvalget foreslaaede stiller Sagen bedre, end den stod, isærveien, og jeg kan ikke komme fra min Stemmegivning fra først, nemlig at holde paa det af Regjeringen fremlagte Lovforslag.

C. B. Rimestad: Hidtil har jeg altid troet, at man, naar man brugte et Udtryk som det, at man ikke burde lade den ene Part i en Sag have større Indflydelse paa Sagen end den anden, meente, at begge Parter skulde have lige stor Indflydelse, men det har været nærværende Udvalg forbeholdt at gøre noget Andet ud deraf, idet det har meent, at begge Parterne skulde have lige stor Indflydelse paa Sagen, det vil sige: de skulde slet ingen Indflydelse have. De to Mennesker, som skulde plaidere, den Ene fra den ene Side og den Anden fra den anden Side, vilde, selv om de ikke, saaledes som det allerede Medlem fra Byen G. M. Peterfen meente, ifølge deres Stilling, naturligen blive dragne til at gaar til det Overste, hver i sin Mening, dog blive mistænkte derfor. De tre ærværdige Dommere, der sidde som de tre Underverdenens Dommere, om hvem Grækerne fortælle, ville høre paa dem; og naar den Ene taler, ville de tænke: "Ja, han taler for sin Døle" og naar den anden Advocat

47de Møde. Ordentlig Samling, 1869—70.

2490

talte, ville de sige accurat det Samme om ham. Jeg kan ikke tænke mig noget Menneske i en uheldigere Stilling end disse to Advocater, maaffee med Undtagelse af Hendrik i Mølleraden, som maa være begges Advocater paa een Gang; men han har dog den Fordeel, at han rykker sig selv i Haaret, alt ieffersom han er den ene Advocat eller den anden. Dette kunne jo imidlertid de Advocater om hvem her er Tale, ikke gjøre, thi det vilde ikke være værdt; jeg taler dog ikke derom i fysisk, men i moralsk Henseende. Nei, jeg troer, at det er bedst at forstaae disse Mænd for at komme i en midtest talt saa uheldig Stilling, der lettelig kommer til at grændse til det Latterlige, og jeg troer heller ikke, det er værdt at bringe dem i denne Stilling, thi hvad skal der dog komme ud af — det er allerede ligefrem blevet udtalt og indrømmet fra flere Sider — at lade det høitærede Medlem, der bliver valgt af Viborg Sverret, være den eneste Dommer, naar Sagens historiske Gang, tilmed er den — jeg veed det vel ikke bestemt af mig selv, men jeg har hørt det udtalt af høitærede Medlemmer her i Salen — at der ikke har været Spor af Klager over den hidtilværende Ordning. Jeg veed da virkelig ikke, hvad Grund man har til at ville anvende sine store theoretiske Kundskaber til at lave en saadan lille Ret med Advocater for at afhjælpe Uffavn, som aldrig noget Menneske har hørt at være til. Dette, at bekæmpe Fremtidsfavn og Fremtidsdønder, skulde man dog vogte sig for. Nei, har man en Ting indrettet paa naturlig Maade, og den ikke i den Tid, den har bestaaet, har medført nogenfømhelst Ulempe, er det dog saa upraktisk som Noget i Verden at konstruere en ny Tilværelse af sit eget — naturligvis fortreffelige — Hoved og sige, at denne nye Tilværelse bedre vil kunne afhjælpe multige Dunder end den Tilværelse, som aldrig har paadraaget noget Uffavn eller nogenfømhelst Dunde. Jeg troer derfor virkelig, at dette er et uheldigt Forsøg, ligesom man saa ofte har